COLUMN

"Mama, ik lag net zomaar op de grond."

Ik kijk op en stop met het vegen van het terras. Mijn dochter hangt grijs tegen de deurpost van de achterdeur.

"Op de grond? Ben je gevallen?"

"Ik weet het niet."

Ze legt haar hoofd tegen de deurpost en laat zich zakken. Ik gooi de bezem aan de kant en ondersteun haar naar de bank in de woonkamer. Daar laat ik haar op haar zij liggen.

"Wat is er gebeurd?"

"Ik keek uit het raam naar jou en nadat we zwaaiden ging ik naar mijn bureau en toen liep ik naar mijn spiegel en toen lag ik op de grond."

"Ben je gestruikeld dan?"

"Nee, ik weet het niet meer. Ik werd wakker op de grond."

Haar ogen draaien alsof ze zo in slaap kan vallen. Dit is niet goed, maar wat is het? Gevallen nadat wij zwaaiden? Dat is zeker vijf tot minuten geleden. Lag zij al die tijd alleen in haar kamer op de grond?

Ik bel de huisarts. De assistente weet het ook niet en zal overleggen met de huisarts. Ze zal straks terug bellen.

"Ik voel me zo naar."

"Wat heb je gegeten?"

"Biscuitje, appel, stukje paashaas…"

Ik lees nog een keer snel de verpakkingen van de biscuits en de paashaas, geen sporen van pinda's. Ik herinner me de woorden van de allergoloog.

©NAN E-Shock 2017 juni editie

"Als het er volgens de verpakking niet in zit en jouw dochter wordt er wel ziek van, neem dan maar aan dat het er toch in zit. Gebruik de Epipen, ook als je twijfelt."

Mijn dochter wordt steeds slapper, heeft hevige buikpijn, is misselijk en begint te hoesten.

Ik wacht niet tot de assistente terug belt.

"We gaan prikken lieverd." zeg ik tegen mijn dochter.

'Ja, graag. Mama ik vind het eng." Haar stem bibbert.

"We hebben het al eerder samen gedaan, dat ging goed. Nu gaat het ook goed komen."

"Kijk hier is Konijntje." zegt onze jongste dochter van zeven. Ze kijkt bezorgt naar haar grote zus.

Terwijl ik de huisarts belde, is zij zachtjes de trap op geslopen om een knuffel voor haar zus te pakken.

We zijn een goed team met zijn drietjes.

Terwijl de jongste de oudste haar hand aait, prik ik de Epipen in de oudste haar bovenbeen. Een emmer voor als ze moet spugen staat naast de bank.

De meisjes knuffelen elkaar terwijl ik 112 bel. Een zevenjarig handje veegt tranen van de tienerwang.

De centralist stuurt met spoed een ambulance en vertelt me wat ik moet doen. Onze dochter in stabiele zijligging leggen, niet laten eten of drinken, voordeur openzetten en iemand naar buiten sturen om het ambulancepersoneel op te vangen, huisdieren opsluiten en bellen wanneer de situatie verslechterd. Het is inmiddels een bekende opsomming die we weer braaf opvolgen.

Ik bel mijn man. Hij is net op weg naar huis en komt er ook zo snel mogelijk aan.

Onze jongste dochter stopt de hond in de bench en ik zet de voordeur open.

We praten en knuffelen elkaar. Onze oudste dochter voelt zich erg ziek, maar na het toedienen van de Epipen wordt het hoesten minder. Haar handen voelen koud en ze trilt door de adrenaline.

"Ik heb hoofdpijn door de prik."

©NAN E-Shock 2017 juni editie

Ik veeg haar tranen en weg en geef haar een kus op haar zere hoofd.

We horen de sirene en zijn opgelucht, ze zijn er bijna. We zien dat mijn man al voor ons huis parkeert. Verder dan de hal komt hij niet want de ambulance stopt voor ons huis. Hij steekt zijn hoofd om de deur en zwaait naar onze dochter. Ze glimlacht naar hem. Dan loopt hij snel de ambulance medewerkers tegemoet.

"Hoe gaat het?" hoor ik de ambulance medewerker vragen.

"Ik weet het niet. Ik kom zelf ook net aanrijden."

Dan staan er drie mensen in blauw gele pakken en grote tassen in de woonkamer. De chauffeur, de verpleegkundige en een stagiaire. Reddende engelen. Ze stellen vragen, meten van alles en nog wat en als alles stabiel is maken ze een praatje met onze jongste dochter.

We weten allemaal wat er komt. Een ritje in de ambulance, uren spoedeisende hulp en een nacht in het ziekenhuis.

Onze dochter wordt op de brancard de ambulance in gereden. Op mijn sokken sta ik op straat, met mijn jongste dochter op de arm. Samen zwaaien we ambulance uit. Mijn man rijdt er in onze auto achteraan. We zwaaien en sturen hen handkusjes tot we ze niet meer kunnen zien.

Dan begint de jongste heel hard te huilen. Mijn shirt is nat van haar tranen. We lopen naar de voordeur en ploffen in de woonkamer op de bank. Tussen de spuugemmer en de gebruikte Epipen ligt de telefoon op de grond. Ik raap hem op.

"Stil maar lieverd, we gaan nu eerst opa en oma maar even bellen."

Ik toets het nummer van mijn ouders in en aai mijn dochter door haar haren.

"Mam? Met mij, wil je ons helpen?"

Jessica

©NAN E-Shock 2017 juni editie